

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!Karkören hemü
velatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Devrim ve
sosyalizm için
örgüt seferberliği!Yıl:10, Sayı:229
28 Mart 1983

ÇEK - AL

Türkiye Komünist Partisi Eşgüdüm Komitesi'nin Avrupa Parti örgütleri yöneticilerinin katılımıyla yaptığı genişletilmiş toplantı kararları

Parti sorunları

Parti içinde yeni durum

Bugün parti içinde yeni bir durum vardır. Bu durumu daha iyi anlayabilmek için son 10 yılın gelişmelerine kısaca bakmak gereklidir.

1950'den 1970'e dek Türkiye'de bir komünist partisi olmadı. Özellikle 1960'lardan sonra, bir komünist partisi

gereksinimi çok açık duyuldu. Bu temelde, ne olursa olsun, ülkede bir komünist partisi olmalı diyen, bunun için savaştan bir kuşak yetişti. İşte 1973'de TKP'nin yeniden kurulmasında bu kuşak görev aldı.

1973'den 1978'e kadar olan ilk dönemde, gerçekten yeniden parti kuruldu ve bu dönem içinde önemli bir gelişme gösterdi. Türkiye'nin siyasal yaşamında ilk kez komünist partisi siyasal olarak hesaba katılması zorunlu bir etken oldu.

1973'de partinin yeniden kuruluşuna katılan kadroların, özellikle üst düzey-

deki kadroların çok farklı niyetlerle biraraya gelmiş oldukları zaman geçtikçe ortaya çıkmaya başladı. TKP'nin 10 yıllık gelişimi bunu kanıtladı. O gün, bir komünist partisi olsun da nasıl olursa olsun düşüncesi bu kadroların gözlerini bir perde ile örtüyordu. Deneyimsizlik sözkonusuydu. Partiyi yeniden kurarken, bu kadrolar, nasıl bir parti sorusunu tartışmadılar. Bu konuda ve bununla bağlı olarak, örgütsel birliğin temelini oluşturması gereken ideolojik konularda ayrılıkların olduğu daha sonra farkedildi. Özellikle 1978 Plenumu'ndan sonra bu sorun bütün çıplaklığı ile gündeme geldi.

TKP ayrışmaya başladı.

Parti örgütleri tümüyle kendi başlarına bırakıldılar. Zaten o güne dek merkezi bir denetimden yoksun olan örgütler bir de hepten kendi başlarına bırakılınca, kendi yönetimlerinin insiyatifıyla, gerek örgütlenme planında, gerek günlük siyasal taktiklerde iyice farklı yollar izlemeye başladılar.

1979 yılında *İşçinin Sesi* bu duruma açıkça karşı çıktı. Karşı çıkarken, ideolojik birlik için doğru platformu da getirdi, partinin önüne koydu. Onunla birlikte partinin önemli bir bölümünün, izlenen yola karşı çıkması, partide yeni bir durumun doğmasına yol açtı.

O gün *İşçinin Sesi*'nin yanında yer alsın almasın tüm yoldaşlar parti çalışmasının, o güne dek düşünmedikleri, kabullendikleri tüm alanlarını yeniden düşünmeye, kendi kendilerine sorular sormaya başladılar. Ancak *İşçinin Sesi*'ne karşı öyle bir örgütsel tutum alındı ki, bu tutum, kendi kendine soru soran kadroların, sorularını açıkça partiye sormalarına neden oldu. Kafalardaki soruların partiden gizli tutulmasına, partiye karşı ikiye bölünmüş bir tutum takınılmasına yol açtı. Büyük bir kesim *İşçinin Sesi*'nin yanında yer aldı. Geri kalan, küçük bir azınlığın dışındaki tüm parti örgütü ise, *İşçinin Sesi*'nin ileri sürdüğü görüşler üzerinde kafa yormaya başladı. Ama bu yoldaşların davranışları ile düşünceleri arasında bir uyumsuzluk da ortaya çıktı.

1978 Plenumu ile birlikte ortaya çıkan çok önemli bir durum da şu oldu. O güne dek partinin izlediği örgütsel ve siyasal çizginin Politbüro'da görev alan, Marksizm-Leninizm'den uzak 2-3 kişiden kaynaklandığı düşünülüyordu. Bunun hiç de böyle olmadığı anlaşıldı. Bu 2-3 kişinin neden bu görevde olduğu kavranmaya başlandı.

12 Eylül'den sonra TKP'nin menşevik yelpazesinde ayrışma yepyeni bir düzeye ulaştı. Bunun yanı sıra hem siyasal planda, hem örgütsel planda yanlış yönde bir dış karışma ile de karşılaşıldı. Yapılan bu dış karışma, yeniden birçok yoldaşın durumu bütün çıplaklığı ile görmesine yol açtı.

Siyasal plandaki karışma, resmi yönetimin izlediği siyasette somutlandı. Rejimin faşist olarak nitelenmemesinin ana kaynağı buradadır. Parti çalışmasının burjuva demokrasisinin kurulması için çalışmaya indirgenmesinin ana nedeni budur.

Örgütsel planda ise, 1981 Plenumu'nda hem ülke içinde, hem ülke dışında tam bir likidasyon gerçekleştirildi. Ülke içinde büyük bir partili gurubu hain ilan edilerek partiden atıldı. Onun dışında kalan tüm partililerin ise, polisçe bilindikleri ya da bundan böyle illegal çalışma yapamayacakları ileri sürülerek,

partiyi organik bağları koparıldı. Merkeziyetçi olmayan parti fikri uygulamaya sokuldu. Bu likidatör, anti-Leninici parti anlayışına göre bir parti sözkonusu olmayacak, radyolarla siyasal çizgi duyurulacak, dinleyen "partililer" de kişi olarak bunu uygulayacaklardır. Radyodan sık sık duyduğumuz, *Atılım*'da okuduğumuz, "nerede bir yoldaş varsa parti oradadır" belgisinin altında yatan anlayış budur. Bu anlayışa uydurulan kılıf da burjuvazinin terörü ve güvenlidir.

Bu likidasyon, bu çözülme bazı sonuçlar doğurdu. Belli başlı sonuçları şöyle sıralanabilir:

Birincisi, resmi menşevik yönetimin etkinliği altındaki kadrolarda ideolojik-siyasal ikiye bölünme daha da gelişti.

Herkes örgüte ve dışa dönük siyaseti benimsemediği, buna karşı olduğu halde, düşüncelerini açıklamaktan geri duruyor, düşüncelerini kendisine saklıyor. Dışa karşı ise, "partiye savunuyorum" adı altında, likidatör oportünist yönetimi savunmuş oluyor. İkiyüzlülüğün böylesine kurumsallaştığı ve yaygınlaştığı bir parti, komünist partisi olamaz.

Bununla bağlı olarak ikinci bir sonuç, federatif bir yapının ortaya çıkmasıdır. Küçük bir büyüklü bir yığın gurup oluştu. Farklılıklar ideolojik düzeyde açıklığa kavuşmadan, el altından değişik pazarlıklar ve uzlaşmalar yürütülüyor. Böyle mozaik gibi bir federatif yapı komünist partisine yakışmaz. Çeşitli nedenlerle bir kez çıkmışsa da, el altından pazarlık yerine, görüşleri

açıkça ortaya koyarak sorunları çözme yoluna gitmek gereklidir.

Bu parçalanmanın getirdiği bir gelişme, başka akımlara olan kaymalardır. Bunun bir örneği, legalist eğilimlerin olduğu kadrolarda görülen TİP'e doğru kaymalardır. Özellikle TKP menşevik kanadının Batı Almanya sorumlusunun TİP'in Batı Almanya sorumlusuna dönüşmesiyle TİP'e giden kadrolar oldu. Bunlardan bazıları açıkça TKP'den ayrılarak gidiyor, bazıları dışa karşı TKP üyesi görünürken, gizlice bir başka örgüte üye oluyor. Başka akımlara kaymanın bir örneğini de, daha çok siyasal deneyimi az, genç, militanca davranmak isteyen kadrolarda görüyoruz. Bunlar TİP'den daha militan görünümüyle hareketlere kayıyorlar.

İçinde bulunduğumuz dönemin bir özelliği de, TKP'yi 1973'den 1978'e kadar yöneten Politbüro'nun tümüyle yönetimden çekilmesidir. A. Saydan ölmüştür. H. Erdal bayrak açarak ayrılmıştır. İ. Bilen geri plana çekilmiştir. Öteki iki üyenin de atıldıkları söylenmektedir. Partizan gurubu yıpranmamış bir ekip tavıyla başa geçirilmiştir.

Partizan ekibi, 1981'de, parti için darbeyle başa geçirildikten sonra, varolan durumun sorumlusu ilan edilecek bir kurban arandı. Bu çöküşün, bu dağılmanın suçlusu olmaya doğal aday, geçmiş dönemlerdeki gibi, bu kez de TKP'nin son lideriydi. İ. Bilen'di. Ne var ki, İ. Bilen'e parti içinden ve parti dışından alternatif arandı, bulunamadı. O zaman H. Erdal yoldaş kurban olarak seçildi, sorumlu tutulmak istendi. Bu da inandırıcı olmadı. Bu yüzden, H. Erdal yoldaşın Politbüro'dan ayrılmasından sonra, yerine alternatif bulunamayan Bilen'in hiç olmazsa geri çekilmesi onlarca zorunlu duruma geldi. Şimdi bu durumu kadrolarına şöyle açıkladıklarını duyuyoruz: H. Erdal çok şey biliyor. *İşçinin Sesi* olayının nasıl geliştiğini, o zamanki yönetiminin zayıflığını bilmektedir. Biz artık İ. Bilen'i savunamayız, bu yüzden İ. Bilen'i şimdiden geri çekelim.

İçinde bulunduğumuz dönemin bir başka özelliği Partizan gurubunun kurduğu bağlaşıklık zincirinde ortaya çıkıyor.

Partizan gurubunun önemli bir bağlaşıklık alanı eskiden Birlik Dayanışma hareketi içinde yer almış legal örgütlerin sonradan yurt dışına çıkmış üyeleri ve yöneticileridir. Bu kesimde güçlü olan legalizm ile Partizan gurubunun likidatörlüğü uyuşmaktadır. Ancak şunu unutmamak gerekir ki bunlar arasında, savaşıma isteği duyanlar da vardır.

Partizan gurubunun bağlaşıklık alanlarından önemli biri de eski legal yayıncılardır. Bunun en somut örneği *Türkiye Postası*'ni çıkaracak guruptur.

Bu kişiler Partizan gurubundan olmadıklarını, Partizan'ın izlediği siyasete karşı olduklarını söylüyorlar ama siyasal olarak onlarla birlikte çalışmayı seçmiş görünüyorlar.

Sonuç olarak, 1973'de kurulan TKP, bugün dağılmış bir durumdadır. *İşçinin Sesi* durumun böyle olacağını 1979'da görmüş, göstermiş ve düzeltme çabalarına karşı takınılan tutum nedeniyle bir kanat olarak ayrı örgütlenmiştir. Bugün gerek örgüt yapısı, gerekse ideolojik doğrultusu ile *İşçinin Sesi* sağlıklı bir gelişme içinde ve partinin bu durumdan kurtulmasında belirleyici konumdadır. Öteki kanatta ise dağılma 1981 Plenumu ile artarak sürmüştür. Bugün bu kanat, yalnızca radyo redaksiyonu çevresinde toplanmış Partizan gurubu ile bu gurupla ilkesiz bağlaşıklıklar yapmış guruplardan oluşmaktadır. Partizan gurubunun merkez dışında yalnızca iki örgütü vardır. Birlik Dayanışma legal hareketinin yurtdışındaki kadroları ile bir uzlaşma sözkonusudur. *Türkiye Postası* ile işbirliği yapmışlardır. Bir de Batı Berlin muhalefeti örneğinde görüldüğü gibi, geçmişteki özel düşmanlıkları kullanarak kurdukları bağlaşıklıklar vardır. Bunun dışında, Türkiye içinde ve dışında ortada kalan çok sayıda kişi ve gurup bulunmaktadır.

Tüm Türkiyeli komünistleri komünist bir örgüt çatısı altında toplama görevimiz vardır. Kongre böyle bir toparlamanın ürünü ve en üst aşaması olacaktır. Bu nedenle partimiz Eşgüdüm Komitesi tüm parti üyelerine şu çağrını yapar:

Tüm TKP üyelerine çağrı

Yoldaşlar, Onyıllar süren uzun bir aradan sonra, 1973'de yeniden kurduğumuz partimizi, Türkiye Komünist Partisi'ni, menşevik yönetimler parça parça, dağılmış bir duruma getirdiler. Bugün birçok fraksiyon ve gurup oluşmuştur, yüzlerce parti üyesi ise tek tek ne yapacağını bilmez durumdadır.

TİP Eminönü ilçesinden küçük burjuva görüşlü bir aydın arkadaş gurubu sözümona TKP yönetimi olarak Radyo'nun başına getirildi. TKP yönetimi olmaya hiçbir hak taşımayan bu arkadaş gurubu ile TİP yöneticileri arasında ideolojik, siyasal hiçbir ayrılık yoktur. Aralarında yalnızca çiftlikçi, yüzeysel bir kavga vardır. Bu küçük burjuva görüşlü gurup, özünde TİP'in partizanıdır.

Çaresizlik, siyasal çıkar yolu görememe, ideolojik yetersizlik, kolaycılık ve bazen de düzeysiz çıkar hesapları gibi nedenlerle bu azılı oportünist gurup ile uzlaşma arayanlar olmaktadır.

Bir başka eğilim, TKP'nin başına

musallat edilen bu guruba karşı seçenек olarak başka oportünist hareketlere kayma eğilimidir. Bu bir komünist partisi üyesi için attan inip eşeğe binmektir.

Bugün savaşmaya azimli, devrim savaşına ön saflarda katılmaya kararlı Türkiyeli komünistler için bir tek seçenек vardır: Görevimiz TKP'yi, partimizi, devrimi gerçekleştirmeye yetenekli, Marksçı-Leninci bir örgüt olarak yükseltmektir. Bu görevi başarmak için, pırıl pırıl komünist siyasetiyle, parti örgütünün yapısı ve gücüyle tek gerçek ve kalıcı seçenек TKP Leninci kanadadır.

Tüm komünistleri, dağılmış durumda olan tüm TKP üyelerini Leninci bir parti bayrağı altında yalnızca *İşçinin Sesi* toplayabilir.

— Partimizin kongresini böyle bir süreçten geçerek yalnızca *İşçinin Sesi* başarıyla gerçekleştirebilir.

Bunları pratik kanıtlayacaktır. TKP Leninci kanadı, izleyeceği esnek siyasetle, tüm partililerin pratikten ders çıkarmasına, doğruyu görmesine yardımcı olacaktır. Eninde sonunda TKP, *İşçinin Sesi* bayrağı altında komünist birliğini oluşturacaktır. Tüm yoldaşlar bunu, sancılı uzun deneyimlere gerek kalmadan, bugünden görürlerse likidatör oportünizme ağır bir darbe indirerek, partimizin gelişmesini hızlandırmak için çok elverişli koşullar vardır. Komünistler olarak, içinde yaşadığımız tarihin bilincinde olmalıyız. Gelişmenin önünde yürümeliyiz.

İşçinin Sesi menşevik yönetimin fraksiyoncu, çiftlikçi anlayışı nedeniyle örgütsel gelişmesini kanat olarak başlattı. *İşçinin Sesi* fraksiyoncu değildir. *İşçinin Sesi*'nden olmanın, menşevik kanatta belirleyici özellik olan çeşitli çirkin ön koşulları ya da sonuçları yoktur. Dünya işçi sınıfının, Türkiye işçi sınıfının, dünya devriminin, onun parçası Türkiye devriminin, sosyalist ülkelerin ve Türkiye Komünist Partisi'nin temel ve gerçek çıkarlarından, yani komünist teori, siyaset ve örgütten yana olmak, bu doğrultuda zorluklarla boğuşarak, özveriyle çalışmak *İşçinin Sesi*'nden yana olmak demektir!

TKP'de saflarımızı sıklaştıralım!

Türkiye'de devrim bayrağını yükseltelim!

Örgüt seferberliği — Değerlendirme

1. Oniki Eylül faşist darbesinden bu yana 3 yıl geçmesinin karşılık, burjuvazi toplumsal-ekonomik sorunların çözüme yolunda hiçbir kalıcı adım atmadı. Ekonomik bunalım derinleşerek sürüyor. Yaşam koşulları olağanüstü ağırlaşan, her türlü demokratik hakkı elinden

alınan yığınlarda öfke birikmekte ve bunun belirtileri artık daha sık dışa vurmaktadır.

Bu temelde, siyasal ortamda anayasa hazırlıkları ile başlayan ve giderek hızlanarak süren hareketlilik, ülkeyi, tehlikelerden arttırdı, ama aynı zamanda siyasal çalışma olanaklarının genişlediği bir döneme getirdi. Örgüt seferberliği partimizi bu yeni dönemin meydan okumalarına hazırlamak üzere başlatıldı.

Örgüt seferberliği aynı zamanda, içinde bulunduğumuz gerici dönemimde, geçmişin deneylerinden ders çıkarma, partiyi güçlendirme ve gelecek döneme hazırlama görevlerini yerine getirmenin bir parçası oldu. Tüm örgüt birimlerinin yoğunlaştırılmış, kolektif çabası ile sürdürüldü.

2. Onyediy Eylül EK Plenumu örgüt seferberliğinin temel vurgularını, i) yığın çalışmasını yükseltme, ii) örgütlenme ve yönetim biçimlerini modernleştirme, iii) ideolojik anlayışı derinleştirme olarak belirlemişti. Partimizin, örgüt seferberliğinden, disiplini, merkeziliğini pekiştirmiş, yoldaşça güveni ve yığınlarla bağını güçlendirmiş olarak çıkması öngörülmüyordu.

3. Parti örgütleri ve üyeleri örgüt seferberliğini üstün bilinçle karşıladılar. Seferberliğin özünü doğru kavradılar. Plenum kararının sıraladığı somut hedeflere ulaşabilmek için örgüt birimleri kolları sıvadı. "Devrim ve sosyalizm için örgüt seferberliği" belgisi altında, partimizde coşkulu ve yoğun çalışma yükseldi.

4. Parti birimlerinde seferberlik, bir ön hazırlık evresiyle başladı:

Bir anlamda her örgüt önce kendi evinin içini düzenlemeye koyuldu. Ön hazırlıklar, genellikle aksayan yanların saptanmasını, somut görevlerin belirlenmesini, partinin bu görevleri omuzlayacak güçlerinin dökümünün yapılmasını içermekteydi. Bu evrenin sonunda çalışma planları ve buna uygun yeni işbölümleri ortaya çıkmaya başladı.

Ön hazırlıkları, parti birimlerinin çalışmasında kurumlaşmanın yükseldiği bir dönem izledi:

Birimlerin ve üyelerin somut görevleri, sorumlulukları belirginleşmeye başladı. Parti örgütünü örgüt yapan vazgeçilmez işleyişler daha çok bilince çıktı. Bunların düzenli sürdürülmesi için çabalar yoğunlaştı. Toplantılarda, eğitimlerde, görülen aksamalar azaldı. Bilgilendirme ve enformasyon verme çoğaldı. Yayın dağıtımı temelinde örgütlenme, düzenli bir iş olmaya başladı. Yukarıdan aşağı tüm parti örgütlerinde denetim arttı.

EK, bir önceki plenum toplantısında bu gelişmeyi değerlendirdi ve örgüte,

kurumsallaşmada sağlanan gelişmeyi koruyarak, yığın çalışmasını yükseltme hedefini gösterdi. Planlı ve düzenli çalışma alışkanlığı daha iyileşmiş olan örgütlerimiz konan bu hedefe de çok gecikmeden yanıt verdiler:

Örgütlerimiz, merkez organın dağıtımını, çevreyle canlı siyasal bağ kurmanın aracı olarak değerlendirmede belli bir ustalık kazanmaktadırlar. Yayınlarımızın yalnız sokakta değil, fabrikalarda, işçi evlerinde dağıtımı da artmaktadır.

Örgütlerimizin ve üyelerimizin yığınların ekonomik-demokratik hakları için savaşımı, onların yaşamının her alanına öncüler, örgütçüler olarak katılma yönünde çabaları ilerlemektedir. Doğru bir anlayışla çalışan sosyalist yığın örgütleri güçlenmektedir.

Son dönemde yığın çalışmasında gözlenen yükseliş, somut yansımasını, yeni kurulan ya da yeniden canlandırılan sosyalist yığın örgütlerinin, demokratik yığın örgütlerinin ve İMG'lerin sayısındaki artışta bulmaktadır.

5. Parti örgütleri ve üyeleri, tek tek ve bir bütün olarak, örgüt seferberliğinde küçümsenmeyecek kazanımlar sağlamıştır.

Örgüt seferberliği, örgüt güçlerini siyasal görevlerin gereksinimlerine göre dağıtmakta tüm parti birimleri için bir deneyim olmuştur.

Örgütler ve üyeler, öne çıkan siyasal görevleri ve buna bağlı örgütsel görevleri yerine getirmede, ana halkayı yakalamak, planlı bir çalışmayla güçleri o yönde yoğunlaştırmak, kalıplara takılıp kalmayan esnek bir çalışma ile göreve uygun olanak yaratmak, her aşamada saptanan hedeflerin inatla peşini kovalamak yönünde adımlar atmıştır.

Örgüt seferberliği parti için hareketlenen bir siyasal ortamda vites değiştirip, çalışma temposunu hızlandırma ve sonuç alıcı çalışma yürütme sınavı olmuştur.

Örgüt seferberliğinin, örgütlerimizi ve üyelerimizi liberal eğilimlerden arındırma, partide disiplini, merkeziliği yükseltme yönünde de katkısı olmuştur. Seferberlik görevlerini yerine getirme çabası, üyelerimizin, inisiyatifli çalışma ile disiplinli çalışmayı komünist, partili kişiliğinde birleştirmeyi öğrenmesine yardım etmiştir.

Örgüt seferberliği süresince parti merkezini bilgilendirmede, merkeze enformasyon iletmede, merkez organa yazı yazmada artış olmuştur. Bu, üyelerimizin parti görevleri ve hedefleri karşısında sorumluluk anlayışının gelişmekte olduğunu bir göstergesidir.

Örgüt seferberliğinin, partinin tüm çalışma alanlarında tek bir yumruk gibi

hareket edebilme yeteneğini geliştirmesine de katkısı olmuştur.

Örgüt seferberliği boyunca örgütlerde daha etkin ve profesyonelce çalışma ilerlemiştir.

Seferberliğin hedefleri doğrultusunda kadın yoldaşların yetki ve sorumlulukları artırılmıştır.

6. Örgütlerimizin başladıkları noktalara göre, örgüt seferberliği ile aldıkları yol az değildir. Ancak, yerine getirilmesi gereken görevler açısından, bugün ulaşılmış düzey yalnızca iyi bir başlangıçtır. Parti örgütleri, bunu temel alarak tükenmez bir enerjiyle taş üstüne taş koymayı sürdürdükleri ölçüde elde edilen kazanımların kalıcı bir anlamı olur.

Tüm parti örgütleri önümüzdeki dönemde örgüt seferberliğinin sağladığı kazanımları kalıcılaştırmaya ve daha da geliştirmeye büyük önem vermelidir.

Örgüt seferberliği boyunca tek tek birimlerin çalışmalarından çıkan sonuçlar, merkez organ üzerinden geçerek, aynı zamanda tüm partinin kazanımı oldu. Kollektif deney birikimi çoğaldı. Basın-yayın örgütü bunun gerçekleşmesinde başarılı bir çalışma gösterdi. Önümüzdeki dönemde, parti örgütleri ve üyeleri, İMG'ler, merkez organla canlı ve yoğun haberleşmenin, kazanımları kalıcılaştırmada göreceği önemli işlevin bilinciyle çalışmalıdırlar.

Yığınlarla bağlarımız, partimiz çevresinde işçi sınıfının da eylem anında tek bir yumruk olarak kalkmasını sağlayacak biçimde geliştirilmelidir. Bu amaçla örgütlerimiz, örgüt seferberliği ile gelişmeye başlayan yığın bağlarımızı daha da güçlendirip geliştirme çalışmasını inatla sürdürmelidir.

Örgüt Seferberliği bitti, örgüt seferberliğimiz sürüyor.

TKP'nin 5. Kongresi üstüne

TKP'nin son kongresinden bu yana yarım yüzyıl geçti. Kongre yapılmadan geçen bu uzun süre likidasyonun boyutlarını anlatır. Parti tarihinde rastlanan tekil çıkışlar hiçbir zaman gerçek bir kongre platformuna ulaşamadı. Meşruluğunu kuruluş kongresinden alan hiçbir yönetim de partiyi ikinci bir kongreye götüremedi.

1973 atılımı bu anlamda bir kuruluş kongresine bile dayanmıyordu. Komünistler, yoldaşça güven temelinde ve partinin parti olması için taşıdıkları iyi niyetle yeni yönetime destek oldular. En baştan taşıdığı eksiklik ve çelişiklere karşın, 1973 atılımı TKP'nin ülke çapında bir güç olmasına sağladı. Oportünizm ve likidasyona karşı Lenincilerin başlattığı devrimci çıkışın, daha önceki örneklerden farklı olarak, sağlık-

lı bir gelişme sürdürebilmesinin, güçlenmesinin nedenlerinden biri de budur. Bugün TKP Leninci kanadı, partinin gerçek ve güçlü temsilcisi, partiyi kongreye ve oradan da adına yaraşır bir komünist partisi olmaya götürecektir.

TKP'nin Leninci kanadı 1979'dan bu yana TKP'nin 5. Kongresi'nin toplanması için bir kavga yürütüyor. 1980'de toplanan I. Konferans kongre çağrısı ile tüm partiye kongre hedefini gösterdi. II. Konferans TKP'nin 5. Kongre'sini toplamakla TKP Eşgüdüm Komitesi'ni görevlendirdi.

II. Konferans'tan sonraki dönemde partimiz kongre toplanması için ön hazırlıklara başladı. Tüm parti örgütleri konferansın kongreye ilişkin kararlarını onayladılar. Tüm il komiteleri kendi kongrelerini yaparak delegelerini seçtiler.

Aynı dönem içinde TKP'nin "resmi" kanadı, yönetimdeki klik eliyle tam bir çıkmaza sokuldu. Parti örgütleri dağıtıldı. Likidasyona karşı çıkan birçok grup doğdu. TKP Leninci kanadı bu kesimden yeni yoldaşların katılmasıyla güçlendi.

TKP "resmi" kanadının çöküşü ve dağılma sürecinin iyice belirginleşmesi, Leninci kanadın güçlenme ve çekim merkezi olma özelliğinin artması, bu süreçlerin bugün özellikle hızlanarak sürüyor olması toplanacak kongrenin anlamını, hazırlıklarını, zamanını etkiliyor. Partide oportünizmle kavganın temel direği gerçek bir kongre hedefidir. Herkes her yandan gerçek bir kongre istemini yükseltmelidir.

Gerçek bir kongre için aşağıda maddedeğimiz koşulların eksiksiz yerine getirilmesi gerekir. Meşruluğunu ve parti çoğunluğunun güvenini çoktan yitirmiş merkez klğinin bu koşulları taşıyan bir kongre toplamaya niyeti, hakkı ve yetkisi yoktur. Onların gerçek bir kongreye evet demeleri çok zayıf bir olasılıktır. Yine de aşağıdaki koşulları taşıyan, gerçek bir hesaplaşma kongresi yönündeki hiçbir olasılığı, hiçbir almaşığı baştan elimizin tersiyle itmiyoruz.

1. Kongre, Türkiye'nin ekonomik-toplumsal-siyasal yapısına denk düşen devrimci bir programın kabul edildiği bir kongre olmalıdır. Bunun için program taslağı parti içinde ve dışında en geniş biçimde tartışılmalıdır.

2. Kongreye hazırlık sürecinde TKP tarihinin karanlıkta kalmış, işçi sınıfından ve komünistlerden saklanmış yanları gün ışığına çıkarılmalı, öznel, kişisel yargılardan uzak, tarihsel gerçekleri niyetlere göre çekiştirmeyen bir döküm yapılmalıdır.

3. Kongre hazırlık çalışmasının bir yönü dağılmış, ilişkisi kopmuş parti

örgütlerini ve yoldaşları toparlamak, örgütlemektir. Kongrenin gerçekten temsili olması için ayrıca aşağıdaki koşullar gereklidir:

- Deleğeler çağrıyla değil seçimle gelmelidir.
- Parti içindeki tüm eğilim, gurup ve örgütler kongrede güçleri oranında temsil edilmelidir.
- TKP Leninci kanadının ülke içindeki ve ülke dışındaki tüm örgütleri sayıları oranında temsil edilmelidir.
- Veli Dursun, Hasan Erdal ve Vural Demir yoldaşların Kongre'ye MK üyeleri olarak, TKP'nin yaşayan, burjuvazi safına geçmemiş, kendi özel yaşantısında erimemiş eski Merkez Komitesi üyelerinin de doğal delege olarak katılmaları sağlanmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi Üyeleri! Ancak oportünizmden arınmış, Leninci çizgiye oturmuş bir TKP ülkemizde devrimi yapabilir. Bu amaçla 5. Kongre için görev başına!

Oportünist yönetim kliğinin tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *partidışı komünistler!* Partiyeye girin. Oportünizme karşı örgütlü savaşa ve 5. Kongre çalışmalarına katılın.

TKP'nin eski oportünist yönetim kliğinin sosyal-şoven tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *Kürt komünistleri!* Lenincilerle Türkiye Komünist Partisi'nde birleşin.

Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılmaz!

Geleceği TKP'miz kursun!

Parti örgütünün geliştirilmesi üstüne

TKP Eşgüdüm Komitesi'nin açtığı *Örgüt Seferberliği* bitti. Bu beş aylık deney, kurumsallaşma, yığın bağlarını geliştirme hedefleri açısından tüm parti olarak ilerlediğimizi, komünist partisinin örgütsel işleyişine ilişkin normlarımızın yükseldiğini gösteriyor. Örgüt seferberliğinin kazanımlarını kalıcılaştırmak, daha güçlü, daha modern bir parti yaratmak için ulaştığımız noktadan daha da ilerlemek, seferberlik sırasındaki düzeyi olağan parti çalışması düzeyi olarak yerleştirmek gerekiyor.

Partimizin Türkiye'de devrim ve sosyalizm için örgüt seferberliği açtığı ve yürüttüğü bu dönemde, TKP'nin öteki kanadında da önemli gelişmeler oldu. Partizan kliğinin partiyi sürüklediği açık likidasyon parti içindeki devrim inancılı kesimlerde yeniden büyük bir tepki yarattı. Çok sayıda muhalefet gurubu doğdu. 1973 atılımında belirleyici katkısı olan kadrolar, dört yıllık bir arılıktan sonra, bugün Türkiye işçi sınıfının devrimci komünist partisini yükseltme

savaşını TKP Leninci kanadında birlikte yürütüyorlar.

TKP-İşçinin Sesi'nin ideolojik, siyasal, örgütsel birikimi ile, likidasyona bugün karşı çıkan parti içi muhalefet güçlerinin birliği Türkiye komünist hareketini derinden etkileyecek çok önemli bir olaydır. Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde likidasyona karşı çıkan güçler ilk kez bu denli güçlü bir devrimci örgütsel almaşık yaratıyorlar. Bu almaşığa sahip çıkmak, desteklemek, onunla birleşmek devrim inancılı tüm komünistlerin görevidir.

Tüm bu gelişmeler, parti örgütümüzün önündeki hedefleri ve görevleri iyi anlamamızı, bunları yerine getirecek örgütlenmeleri yeniden ele almamızı gerektiriyor.

1. Partimizin örgütsel yapısını, iç işleyişini yukarıdan aşağıya yeniden gözden geçirmek, karşılaştığımız görevlere uygun işbölümünü ve mekanizmaları oluşturmak için ayrıntılı ve işleyen bir plan çıkarmalıyız.

2. Bugün, partimizin çalışmasında ana halka örgütümüzün geliştirilmesidir. Varolan illegal parti örgütünü güçlendirme, yetkinleştirme, Türkiye'de endüstriyel bölgelerde, proleter yataklarında *yeni örgütler kurma*, bunların siyasal polise karşı savaş yeteneğini ve olanaklarını geliştirme başta gelen görevdir. İşçi sınıfının ve emekçi halkın içindeki savaşıma azimli *yeni güçler*, örgütlenirken gözümüzü ilk çevireceğimiz kesimdir.

3. Türkiye'deki TKP tutuklamasından sonra, dışarda kalan birçok yoldaşla Partizan kliği yeniden ilişki kurmadı. Bağsız kalan yoldaşlardan bir bölümü siyaseti bırakırken, önemli bölümü de yeni örgütler kuruyor, partiyi toparlamaya çalışıyorlar. TKP'nin devrim inancılı, savaşkan eğiliminin partinin "resmi" yönetiminin etkisi altında kalmış kesimlerindeki temsilcisi olan bu yoldaşların giriştiği toparlanma ve yeniden örgütlenme çalışmaları ciddi bir potansiyel taşıyor. Bu örgütlenmelerin, siyasal polisin vuruşlarına açık, biçimsiz yapısı en zayıf noktasıdır. Bu yoldaşlara ulaşmak, onları kazanmak, oluşturdukları yapıları komünist partisinin illegal merkezi çatısı altında çeki düzen vermek önemli ve ivedi görevlerimizden biridir. Cezaevlerindeki yüzlerce partili de, kendi içlerinde örgütleniyorlar. Partimizin il örgütleri çalıştıkları bölgedeki cezaevlerinde bulunan bu yoldaşlara yayın ulaştırma, onlarla dayanışmayı örgütleme görevlerini gündem maddesi yapmalıdırlar.

4. Gericilik döneminin olumsuz etkileri, TKP örgütlerinin içinde buldukları dağınıklık, örgütsüzlük, bizim henüz bu dağınık güçlerin tümünü toparlama-

miş oluşumuz gibi etkenler böyle dönemlerde ortaya çıkan kıdemli oportünistler için de yeni bir "fırsat" yaratıyor. Özellikle Avrupa'da TİP oportünistleri, TKP "resmi" yönetim kliğinden yüz çeviren kadroların TKP Leninci kanadına gelmelerini önlemek, bunları Partizan kliği ile bütünleşmiş kendi guruplarına kazanmak için "olağanüstü" bir çaba gösteriyorlar. Bunları boş çıkarmak için her yere, her yoldaşa en enerjik bir biçimde ulaşmamız, yüz yüze ilişkileri zaman yitirmeksizin kurmamız gerekiyor. TKP'nin Leninci örgütleri buldukları *her yerde* bu konuyu zorunlu bir gündem maddesi yapmalıdır. Yapılacak işler hemen *örgütlenmelidir*. Bunun uygulanması her örgütün en sorumlu yöneticisi tarafından doğrudan *denetlenmelidir*.

5. Yurt dışındaki geniş Türkiyeli yığını örgütlenmemizi geliştirmemizi gereken alanlardan biridir. Avrupa'da partinin var olduğu bölgelerde genişleme, yeni bölgelere sıçrama yoluyla yeni parti örgütleri yaratmalıyız.

II

Devrimci harekette beliren "yeni" eğilim: "yeni parti"

Gerçek bilimsel temele oturmayan, yaptığının teorik anlamını derinlemesine kavramamış her hareket, her yenilgiden sonra inkarcılığa sapar, o güne dek yaptıklarına, inandıklarına yanlışmış der. Yenilginin büyüklüğü oranında, inkarcılığın çapı da büyür. Bu, sınıf kavgasının bir yasallığıdır.

Türkiye devrimci hareketi için 12 Eylül, büyük bir yenilgi oldu. Dolayısıyla, tüm yapılanlar, bilinenler, öğrenilenler yanlışmış anlayışı, inkarcılık yayılıyor. Tüm "sorguya çekmeler" değişik görünen yönlerden kalkıyor. Bunun içinde, "yönetim organının ya da örgüt çoğunluğunun dediğini değil, aklıma yatanı yaparım" da var, yöneticiyi seçip, sonra onun alması gereken tüm kararları "ortaklaşa-tartışarak" alma isteği de var. Doğrudan konunun özüne inip, "nasıl bir parti?" diyen de var.

Son dönemde, bir devrimci yayın organı ve onun özellikle bir yazarı "Türkiye marksçı solunun partileşmesi" konusunu artan bir yoğunlukla gündeme getirmekte, bu kurulacak partiyi, *her alanda iflas etmiş klasik komünist parti örgütlenmesine alternatif* olarak öne sürmektedir.

Söz konusu yayın organı Türkiye devrim hareketinde çok önemli yeri olan savaşkan bir akımlı etkinliğinde yayın-

lanmasa ve özellikle söz konusu yazarın yazdıkları devrimci kamuoyunda bu akımın görüşleridir diye okunmasa, inkarcılığın geneli içinden bu görüşleri çekerek ayrı ele almak gerekmezdi. Ancak durum öyle değildir.

Bu savaştan-devrimci çevrenin önüne koyduğu partileşme hedefi nesnel olarak bazı olumlu gelişmeler getirecektir. Bu hedef çevresinde yürütülecek bir tartışma kaçınılmaz olarak devrimci kamuoyunda Marksizmin daha iyi içerilmesine yardım edecektir. "Nasıl bir parti modeli?" sorusunun tartışılması, dolayısıyla, kendini Marksçı olarak tanımlayan cephede yapay bölünmelerden farklı olarak temel bir konuda gerçek bir farklılaşma-ayırışma sağlanmasına yardım edecektir. Yine böyle bir tartışma, dünya sosyalist sisteminin ve dünya komünist hareketinin eksikleri, yanlışları ve savunulması zorunlu yanları üstüne daha geniş bilgilendirme ve daha çok düşünmeye yardım edecektir. Ve ne olursa olsun böyle bir tartışma, Marksçı-Leninci parti öğretisinin toplumda etkinliğini arttırmasına yardım edecektir.

Ortaya getiriliş biçimiyle (Örneğin: İşçi sınıfı partisini yaratma sorunu ittifaklar sorunudur. Bu savaştı el kadar dergilerle kazanmak olanaksızdır. Tepeden inmece ya da demokratik iç yapıdan uzak 'kapalı kapılar ardı' örgütlenme modellerine karşıyız. Tüm sosyalist potansiyeli içinde taşıyacak parti gerekir. vb.) bu "yeni parti modeli" belki devrimci harekette teorik düzeyin yükselmesine yardım edecektir. Ancak, yoğun bir ideolojik savaşla sahteliği yaygın biçimde sergilenmezse, bu arayış, *pratik devrimci kavgayı* belirli bir dönem çıkmaza sokacak son derece zararlı bir sapmaya işaret etmektedir.

"Yeni parti modeli" eğiliminin iki temel kaynağı olduğu görülmektedir.

Birincisi, *ideolojik* görüşlerin yapılma özelliğindedir. Söz konusu savaştan akım, dünya sosyalist sisteminin eksiklerinin, hatalarının, yer yer yakışsız uygulamalarının ve dünya komünist hareketinin ideolojiyi siyasal beklentilere kurban eden tutumlarının, komünist partilerinin hiçbirinin bugün kapitalist ülkelerde devrimlere hazır olmayışının derin olumsuz etkisi altındadır.

Söz konusu akımın belki de *hiçbir* üyesinin, komünist partileriyle ve sosyalist ülkelerle ilişkilerinin, burjuva basınından ve görüntülerden öteye gitmemesi, haklı ve hakkımız olan eleştirinin *haklı* bir sınırdan durmasını güçleştirmektedir. Dolayısıyla, sosyalist ülkelerin ve "klasik" denilen komünist partilerin tüm yaptıkları tarihin iflas ettirdiği yanlışlar olarak ele alınmaktadır.

"Komünist Partisi tüzüğü'nün yalnızca bugünü değil, yarını da kucaklayan

bir anlayışla ele alınması gerekir. Yaşanılan dönemin, komünist partisinin çalıştığı ortamın ve sınıf savaşımının özellikleri tüzüğe yansımali, öte yandan tüzük, komünist örgütlenmenin uzun erimli gereklerine de açınımlar getirmelidir." (TKP, II. Leninciler Konferansı'nda kabul edilen yeni parti tüzüğü, Mart 1981) Ancak, partinin yarını da içinde taşıması gerektiği doğrusunu, öteki vazgeçilmez öğelerinden kopararak, " 'nasıl bir parti' sorunu nasıl bir sosyalizm istiyoruz sorununa bağlıdır" denirse, bu, partiyle toplumu eşitleyen temel bir yanlış olur. Sonra, "nasıl bir parti" sorusu asıl olarak "nasıl bir toplumda, hangi koşullar altında, hangi hedefler ve savaş araçlarıyla" sorularının yanıtlarıyla belirlenir. Sosyalizmin oturmuşluk koşullarında devrim öncesi partinin tüm özelliklerini sürdürmekte ısrar nasıl donukluk getiren bir yanılsa, partilerin *asıl olarak* içinde çalıştıkları koşulları karşılar biçimde kurulması gerektiğini yadsayan "modeller" arayışı devrimi tehlikeye atan bir yanıştır.

Bu ideolojik yapılanmanın istense de kaçınılmayacak bir sonucu olarak, "yeni" (aslında yeni değil, Marks'ın zamanından bu yana birkaç kez denemiş bir kapıya çıkacak olan) eğilimin çerçevesini büyük ölçüde Avrupa'nın barışçı koşullarının bir anlamda (ama yalnızca bir anlamda) başarılı örgütü İtalyan Komünist Partisi ile "yeni sol"un, Latin Amerika radikal solunun görüşleri eklektik bir biçimde birarada belirlemeye başlamıştır.

"Yeni parti modeli"nin ikinci kaynağı *pratik gereksinimlerde*dir. Bu devrimci akım, "nasıl bir parti" tartışmasına bugün içinde bulunduğu somut durumun derin etkisi altında sürüklenmektedir.

Söz konusu akım, bilindiği gibi, Türkiye devrimci hareketinin sayıca en geniş akımlarından birisidir. Bugüne dek, tam bir örgüt olarak belirlememiştir. Küçük ve disiplinli bir gurubun çevresinde, herkesin istediği kadar verdiği, düzenli bir yapıya sahip olmayan, bu gevşek yapı içinde çeşitli farklı görüşün birarada yaşayabildiği tam bir hareketir. Geçmişte, genişliğinin en önemli nedenlerinden biri de bu özelliği olmuştur.

Şimdi bu akım "partileşme" hedefini ciddi olarak gündeme alıyor. Ancak, konuya yanaşırken en temel dürtüsü, "bu kalabalığı dağıtmayacak bir parti modeli" *bulmak* olmaktadır.

Toplumdaki gücü, kafa sayısına eşitleyen bir yanılğının da eşlik ettiği bu hareket noktası için, "nasıl bir parti?" sorusunun yanıtı gerçekte baştan verilmiştir. Amaç, bu kalabalık "hareket"i, kalabalık "parti"ye dönüştürmeye izin verecek bir "model" bulmaktır. Bu

parti, bu nedenle *çok demokratik*, hatta fraksiyonlara, guruplara izin veren bir parti olmalıdır. Bu partide "üyelik işlemi" de olmamalı, üyeyim diyen üye olabilmelidir.

Bu nedenle, komünist partisinin, hele siyasal hakların olmadığı ortamlarda, varlığının granit temeli olan disiplin ve merkezizetçiliğe, "emirlerlik", "tepeden inmecilik", "girişimsizlik" diye saldırılmaktadır.

Bu görüşleri getirenler söylediklerine inanıyorlarsa ve bu inançlarına tutarlı davranırlarsa bunun sonucu, savaştan bir kesimi örgütlü bir güce dönüştürmek yerine, *örgütsüzlüğü sürekli kılmak* olacaktır. Ancak, siyasal hakların olmadığı, illegal yöntemlerle savaş verilecek bir ortamda savaştan hiçbir güç demir disiplin ve merkezizetçi bir anlayış olmadan hiçbir şey yapamaz. Dolayısıyla olacak olan, ya bu savaştan gücün ciddi bir örgütlenme yaratmadan oraya buraya sürüklenerek kurda kuşa yem olması, ya da (ki büyük olasılıkla olacak olan budur) savaştan gereklerini yerine getirmek üzere kurulacak, parti tabanından şu ya da bu biçimde gizlenen ayrı bir merkezi-disiplinli çekirdeğin oluşturulmasıdır. Bu ise, ideolojiyi siyasal günlük çıkara kurban etmenin az bulunur bir örneği, yönetimin kendi tabanına karşı hileciliği (belki kendi de farketmeden) olur.

Söz konusu yazar şimdilerde Lenin'in görüşlerine karşı çıkmıyor, onu bugünkü kaba ekonomist tahrifatçıların elinden kurtarmak gerektiğini söylüyor. Leninizm devrimci özünün boşaltılmasına, gerçekten kaba ekonomizme kurban edilmesine karşı çıkmak çok doğrudur ve günceldir. Ancak yapılan o değil, Lenin'e vurmadan Lenin'in temel öğretilerine baltayı vurmaktır. Bu nedenle uzun sürebilecek bir tutum değildir. Tartışma yeni başlıyor. Gelişimi içinde ya Lenin'in öğretinin yanında durulur, ya Lenin de yanıştır demek zorunda kalınır. Kaldı ki, "Leninizm adı verilen öğreti, bir ülkeye (dönemin Çarlık Rusya'sına) Marksist teorinin uygulanmasıdır" biçiminde belirtilen görüş, ikinci olasılığa doğru şimdiden yol alınmakta olduğunu düşündürmektedir.

Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) içinde birlikte yer aldığımız bu savaştı akım, komünist partisinin demir disiplinli ve merkezizetçi yapısını, Türkiye'nin siyasal ortamında bir aldatmacadan öteye gitmeyecek "demokratik parti modeli" adına reddeden görüşlerin, TKP yönetimini Bizans darbesiyle ele geçiren Partizan kılığı ile *bir anlamda* aynı konuma düşüğünü görmelidir.

Partizan kılığı de son zamanlarda çok başka nedenlerle "Komünist Partisi, zor dönemlerde ademi merkezizetçi olur"

tezini işleyerek, hele zor dönemlerde en merkezîyetçi, en disiplinli olmayı öneren Leninci parti teorisini açıkça bir yana itmektedir.

Söz konusu savaştı a kımı bu benzerlik uyarıyorsa belki daha çarpıcı bir başka benzerlik yardımcı olur. Halkımızın can düşmanı faşist cunta, bırakın komünist partisinin demir disiplini ve gönüllü-merkezîyetçi yapısını, belirli bir iç disipline sahip ve yönetim organlarında yetki toplamış her partinin Türkiye'nin bugünkü koşullarında bir tehdit ögesi olduğunu çok iyi görüyor. Faşist cuntanın getirdiği siyasal partiler yasası parti içinde fraksiyonlara olanak tanıyan, parti disiplini anlayışını yok eden, partilerin "bir avuç yönetici elinde oyuncak olmasını engelleyen" ademi merkezîyetçi bir içerik taşımaktadır.

Görüldüğü gibi, dört bir yandan, "taban" adına timsah gözyaşları dökerek, yüksek disiplinli ve merkezîyetçiliğe karşı "demokrasi" çılgınlıkları atarak gelen yeni bir eğilim devrimci hareketi kuşatmaktadır. Bunun anlamı, savaştının tek silahını — örgütünü elinden almaktır. Başta, bu "yeni görüş"lerin devrimci kamuoyunda kendisine mal edildiği savaştı hareket olmak üzere, Türkiye devrim hareketinin bütünü bu inkarcılığa, sahteciliğe karşı durmalıdır.

Savaşmak isteyenler için demokratikliğini kendi içinde zamana, yere ve yaptığı işe uygun olarak biçimlendiren, ama merkezîyetçi ve demir disiplinli örgütlenmeler gerekir. Bu sınıflar kavgası tarihinin gösterdiği yasadır.

Biz Türkiye'de devrim yapmak, yeni bir düzen kurmak istiyoruz. Devrim dünyanın en otoriter işidir.

Karşımızda ordusuyla, polisiyle, mahkemeleriyle, hapishaneleriyle, gizli servisleriyle, en merkezi biçimde örgütlenmiş bir düşman var. Bu düşmanın karşısında ancak merkezi bir güçle durulabilir. Bu düşman ancak merkezi ve demir disiplinli bir örgütle yere çalınabilir.

Kısaca özetlenen bu koşullar altında partimiz, Türkiye Komünist Partisi, Marksçı-Leninci parti teorisini her saldırıya karşı savunacak, komünizm bayrağını daha da yükseltecektir.

III

Toplumda yeni durum ve görevlerimiz

Örgüt seferberliği başlarken, partimiz, olanakların ve tehlikelerin arttığı bir döneme giriyoruz demişti. Gerçekten de böyle oldu. Olanaklar ve tehlikeler hızla arttı, artıyor. Artan tehlikelerin önünü

kesmek, menşevikler gibi, çelişkilerden yararlanmak adı altında, kötünün iyisini kötüye karşı destekleyerek olmaz. Bize düşen görev, artan olanakları doğru değerlendirerek, bunlardan doğru yararlanarak artan tehlikelerin önünü kalıcı olarak, devrimle kesmeye çalışmaktır.

Türkiye'nin toplumsal siyasal yaşamında yeni bir durum vardır. Uzun süredir biriken hoşnutsuzluğun, siyasal yaşama açık sınıf savaştını olarak yansıma yönündeki basıncı faşizmi giderek zorlamaktadır. Son zamanlarda, bu zorlamanın eylemle patlak verme noktasına ulaştığı anlamına gelebilecek, küçük ama çok önemli ipuçları vardır. Bu ipuçları yavaştan bir devrimci hareketlenmenin müjdecisi olabilir.

* * *

Toplumda hoşnutsuzluğun, hareketlenmeye yol açacak kadar birikmesi için fazlasıyla neden vardır. Pahalılık ve işsizlik hızla yükselmekte, iyice dayanılmaz boyutlara ulaşmaktadır. Enflasyon çok böbürlendikleri gibi azalmıyor, artıyor. Binaların çürüklüğünden kiraların akıl almaz pahalılığına ve tutacak yeterli konut olmayışına kadar koca bir konut sorunu dururken, faşist cunta gecekonduları emekçilerin başına yıkmaya hazırlanıyor.

Faşist anayasadan sonra, siyasal yaşamı faşist diktatörlüğün sıkı denetiminde tutmayı amaçlayan siyasal partiler yasası gündeme geldi. Bu yasanın "tartışmaları" sürerken, yeni iş yasası yangından mal kaçırmacasına geçirilmek isteniyor. İşçi sınıfımızın kanlı savaşlarla, ayaklanarak geçmesini engellediği sendikalar yasası gündemdedir. Liberal öğretim üyeleri bile eğitim kurumlarından uzaklaştırılıyor. Cezaevlerinin İçişleri Bakanlığı'na bağlanmasından sonra, baskıların daha da artması yanı sıra, tek tip giysi gibi yeni uygulamalar dayatılmaktadır.

Tüm bunlara karşı toplumda biriken hoşnutsuzluğun gücünü faşist yönetim de görüyor. Buna karşı, baskı ve terörü alabildiğine arttırmada hiç eli titremiyor, ama faşizmin özü, işlevi açısından baktığımızda, faşist yönetim ikircim içine girmiştir. Ekonomik siyasetinde geri adımlar atıyor, gözle görülür tutarsızlıklara düşüyor. Bu durumda idamlarla, işkencelerle, çeşitli yasalarla yürüttüğü azgın saldırı, biriken öfkeyi daha da bilemeye, çeşitli yasalarla giriştiği manevralar ise bu öfkeye gedik açmaya yaramaktan öteye gidemiyor.

Kuşkusuz, faşizmin her alanda yeni bir toplanılmayla bu durumu değiştirmeye olasılığı vardır. Bir üst aşamaya tırmanarak "demokrasi takvimi" denen faşist manevranın bile hiçbir ögesine yaşama hakkı tanımayarak, faşizm,

durumu değiştirmeye çalışabilir. Bu tehlike artıyor ama bunun yanı sıra hoşnutsuzluğun eylemle patlak verme olasılığının arttığı da, genel durumdan çıkarılabilen bir sonuçtur. Ve bunun somut ipuçları belirmiştir.

Faşist cuntanın liberal öğretim üyelerini bile görevden uzaklaştırmasına karşı Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde boykot oldu. Bu boykot, kendi içinde küçük, ama bugün, çeşitli açılardan büyük önem taşıyan bir olaydır.

Bir kez, Türkiye'nin bugünkü koşullarında başkaldırı niteliği taşıyan bir eylemdir. İkincisi, SBF, Türkiye'de geleneksel olarak aydın ve öğrenci hareketinin başını çekmiştir. SBF'deki boykot, bütün olarak öğrenci hareketinin canlanacağına habercisi olabilir. Üçüncüsü ve en önemlisi, eğer öğrenci hareketi canlanırsa, bu, devrimci kabarmanın habercisi olabilir. Dünya devrimci pratiğinde, toplumdaki hareketlenmenin ilk göstergesi ve yansıması, genellikle öğrenci hareketleri olmuştur. Marks'ın deyişiyle, amaçları ve araçları açısından en saçma bir öğrenci hareketi bile, yaklaşan devrimci hareketlenmenin "belirtisi" olarak büyük önem taşıyabilir. SBF'deki boykot da bu açıdan çok büyük önem taşıyan bir dönemeç olabilir.

Bu yönde başka göstergeler de vardır. İstanbul, İzmir gibi büyük kentlerde gecekondular halkı yıkıma karşı damlarını korumak için somut yoğun hazırlık içindedir. Bunun karşısında faşist cunta, "İstanbul'da yalnızca 50 gecekondular yıkılacak" gibi duyurularla geri adım atmış görünüyör. Ama atmazsa, karşısında hazırlıklı bir gecekondular halkının aktif eylemini bulma olasılığı büyüktür.

Ayrıca devrimci tutuklular, tek tip giysi gibi yeni dayatmalara karşı yaygın bir eylem başlattılar. Cezaevleri ve mahkeme salonları direniş alanlarına dönüştü. Aileler, çevre halkı tutuklu devrimcilerin direnişine destek veriyorlar.

Türkiye toplumunun devrimci yöneticisi işçi sınıfı uzun süredir sessiz bir kızgınlık içindeydi. Son aylarda küçük, yerel ekonomik eylemler arttı. İşçi sınıfının korkutucu sessizliğinin, çok daha korkutucu eyleme dönüşebilme eğilimi, buralardan çıkıyor. Ancak yeni sendikalar yasasına Türk-İş'in burjuva yönetiminin gösterdiği tepki, böyle bir eğilimin ne denli gerçek bir "tehlike" olduğunu daha güzel yansıtıyor. Türk-İş yönetimi, grev yasaları, grev erteleme vb. uygulamaların "yol açabileceği sorunlar, son derece dikkatli değerlendirilmelidir" diye faşist yönetimi işçi sınıfından gelebilecek "tehlike"nin boyutları konusunda uyarıyor. "İşçi sınıfı harekete geçerse, ne biz durdurabiliriz,

ne de siz durdurabilirsiniz” demek istiyor.

1 Mayıs'a hazırlanın

Böyle bir durumda, 1 Mayıs yaklaşıyor! Tüm parti örgütleri, 1 Mayıs'a çok dikkatli bir biçimde hazırlanmakla yükümlüdürler.

Yurtdışındaki parti örgütleri ve sempatizanları, örgüt seferberliğiyle edindikleri yeni deneyimlerin de ışığında, 1 Mayıs eyleminin etkili, coşkulu geçmesi için yoğun çalışacaklardır. Türkiye'deki parti örgütleri de, ülkedeki değişen durumun bilincinde olarak, faşizmin ağır suçlarını sıralayan, yaptığı muhalefetle bile rejimi yamamaya yarayan burjuva muhalefeti sergileyen yoğun propaganda yürüteceklerdir! İşçi sınıfının kanlı savaşlarla kazandığı en küçük ekonomik-demokratik hakların bile nasıl gaspedildiğini, bugün de her türlü ekonomik-demokratik hak için yığınsal devrimci savaşım vermenin zorunluluğunu ve bunları kalıcılaştırmak istiyorsak, devrimi başarmanın gerekliliğini anlatacaklardır!

Dünya işçi sınıfının uluslararası savaşım ve dayanışma günü 1 Mayıs'la bağlı olarak, Türkiye'de başaracağımız devrimin, dünya devrimi için taşıdığı önemi dile getireceklerdir!

1 Mayıs'ta devrimci gelenek ve devrimci gelecek bizimledir!

Kahrolsun faşizm!

Yaşasın dünya işçi sınıfı!

Yaşasın dünya devrimi!

Konspirasyonu geliştirelim, legal her olanaktan yararlanalım

İçinde bulunduğumuz dönemde devrimci ve komünist hareket ve örgütler üstündeki baskı ve terör azalmadı. Saldırıları artarak ve daha sinsice biçimler alarak sürüyor.

“Yeniden örgütlenmeye çalışsan” şu kadar “anarşist”, “devrimci”, “komünist” vb. “ele geçirildi” türünden haberlere basında sık sık rastlanır oldu. Bir yandan da daha önceki tutuklamaların davaları sürüyor ve her siyasetten birçok insan çeşitli nedenlerle salıveriliyor.

Bu iki sürecin yanyana gelişmesi, önümüzdeki dönemde komünist uyanıklığımızı arttırmamızın ne denli önem taşıdığını göstermektedir. Saldırıların daha sinsi biçimler alması ve yüzeyde törpülen azaldığı görülmüşü, konspirasyonu gevşetmeye götürmemelidir.

Bugün yapılması gereken, konspirasyonu gevşetmek değil, tam tersine geliştirmektir. Komünist partisi için her durumda vazgeçilmez bir gereklilik olan

sıkı konspirasyon, bugün çok daha büyük önem taşıyor. Burada özellikle hapisten çıkan yoldaşlarla kurulacak olan partilerin niteliği ne olursa olsun, legal siyasal çalışmanın yine de bu alanda yoğunlaşacağı açıktır. Bu ortamda, zaten şimdi de büyük önem taşıyan “legal olanaklardan yararlanma” daha büyük önem kazanacaktır.

Yığınlarla bağ kurmada her türlü legal olanaktan yararlanmanın zorunluluğu Lenin'in bize öğrettiği bir doğrudur. Ülkede siyasal hareketlenmenin artacağı, ama faşist yasalarla yoğun denetim ve baskının süreceği önümüzdeki dönemde, bu zorunluluk artan ölçüde geçerli olacaktır.

Öte yandan, örgütümüz, içinde çalıştığımız zor koşullara rağmen gelişiyor. Yeni yeni yoldaşlar aramıza katılıyor, yeni bölgelere açıyoruz. Bu gelişmenin son derece sevindirici olması bir yana, getirdiği tehlikeleri görmezlikten gelemeyiz. Parti örgütleri herşeyi ve herkesi çok titiz bir biçimde ölçüp biçmeden, konspirasyonu en küçük ayrıntısına kadar düşünmeden adım atmamalıdır. Örgütlenme, örgüt seferberliği en aktif biçimde yürütülmeli ama bu, gerekli önlemler boşlanmadan yapılmalıdır. Günümüz koşullarının en önemli bir belgisi “konspirasyonu geliştirelim” olmalıdır.

İçinde bulunduğumuz dönem aynı zamanda, toplumun çeşitli kesimlerinde cuntaya karşı biriken öfkenin de yer yer su yüzüne çıkmaya başladığı bir dönemdir. Siyasal partiler yasasının çıkışının,

ülkedeki siyasal hareketlenmeyi daha da arttıracığı ortadadır. Bu yasa altında kurulacak olan partilerin niteliği ne olursa olsun, legal siyasal çalışmanın yine de bu alanda yoğunlaşacağı açıktır. Bu ortamda, zaten şimdi de büyük önem taşıyan “legal olanaklardan yararlanma” daha büyük önem kazanacaktır.

Yığınlarla bağ kurmada her türlü legal olanaktan yararlanmanın zorunluluğu Lenin'in bize öğrettiği bir doğrudur. Ülkede siyasal hareketlenmenin artacağı, ama faşist yasalarla yoğun denetim ve baskının süreceği önümüzdeki dönemde, bu zorunluluk artan ölçüde geçerli olacaktır.

“Partimizin illegal yapısını zedelemekten, konspirasyonun yükseltilmesini boşlamadan, her türlü legal olanaktan yararlanalım” belgisini yükseltmek, partimizin yığınlarla bağlanmasını, siyasal etkinliğini arttırmasını sağlayacaktır.

Parti örgütleri önümüzdeki dönem çalışmalarını “Konspirasyonu geliştirelim, legal her olanaktan yararlanalım” belgisi altında yürütmelidirler.